

**Michael
Třeštík**

A large, abstract black scribble is centered on the red background. It consists of numerous overlapping, chaotic lines and loops, some of which are thicker and more densely packed than others, creating a sense of movement and complexity.

**Ledaže
se spletu**

motto

Ledaže se spletu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Michael Třeščík

Ledaže se spletu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Michael Třeštík

ledaže

se spletu

Praha 2018

1.

VŮBEC ŽÁDNÉ JÍDLO

Že odvezeme nějaké krámy na Vyžlovku, nosíme je k autu.

„Už je tu všechno?“ ptá se moje žena.

„Asi jo,“ říkám, „akorát, že tohle není naše auto.“

„Jak to poznáš? Ty si pamatuješ číslo?“

Hodně jsem poslouchával hudbu. Jednu dobu jsem měl tuner, zesilovač, ekvalizér, dvojkazeták, gramofon s tangenciálním ramínkem, CD přehrávač a velké repráky na zdech, všechno Sony a z Tuze-xu. Pak nějaké stěhování, děti, zastarávání a nakonec z toho na Vyžlovce zbyla taková ta plastová hrouda, které, když to dobře dopadne, se otevře víčko a ona pak nějaké CD přechraptí. Teď to taky dobře dopadlo, víčko se otevřelo, jenže mezi těmi hejblátky je nacpaná nožička od panenky. Když jsem tu nožičku vyndal, vypadlo toho víc. A já bych tak chtěl něco poslouchat.

Před časem jsem si koupil přes internet pyžamo. Pánské pyžamo. Tak pánské, že víc pánské snad být ani nemůže. Přesto mě ta firma začala krmit podprsenkami. Také komplety podprsenky a kalhotek a samozřejmě i samotnými kalhotkami.

Ve filmu *Sedm statečných* je scéna, kdy před pistolníkem Leem lezou po stole tři mouchy. Lee švihne rukou a pak se podívá do dlaně. Má tam mouchy jen dvě, třetí uletěla, a pistolník Lee je proto smutný. Jsem na tom teď ještě hůř. Byly jen dvě, nechytli jsem ani jednu a shodil si brejle.

Bais venku studovala nějakou vosu nebo včelu. Dostala žihadlo, a alergická reakce taková, že vypadala jako mládě hrocha a na veterinární pohotovosti v Českém Brodě ji skoro čtyři hodiny dávali dohromady. Z toho dvě hodiny jsem u ní seděl na zemi a držel její přední tlapku, aby ji neohnula a neskřípla si kanylu s kapačkou.

Muže v mém věku obvykle souží chlípnost, ale já jsem ve všem vždycky o trochu dál. Mne už souží spíš chcíplost.

Jak mám rád nejenom pastely a pastelky, ale i tužky a sbírám je, tak už mám pár různých souprav.

Když si koupím kazetu, ve které je dvanáct tužek nebo pastelek, připadá mi to sociálně přijatelné, když si koupím kazetu, ve které je jich čtyřia dvacet, připadám si už trochu marnotratně. Teď jsem ale na netu narazil na „Kabinet Koh-i-nooru“. Skříň s jedenácti šuplaty, každé šuple plné něčeho jiného, celkem přes tisíc kusů různých pastelů, tužek, pastelek a uhlů. Naprosto nesmyslná záležitost, protože to nikdo k ničemu nemůže potřebovat, ale nádherná. Trochu mi to sebralo sběratelské sebevědomí.

Nahlédnut v mezigeneračních souvislostech není význam vzdělání úplně jednoznačný. Když někdo hodně vydělává peníze, má hodně peněz. Když se někdo hodně učí cizí jazyky, umí hodně cizích jazyků. A když pak oba natáhnou brka, tak po tom prvním zbyde hodně peněz, po tom druhým několik slovníků a konverzačních příruček. Naštěstí ale ani jedno z toho není můj případ.

Tak mě na Vyžlovce zas nechali samotného. Lednice plná ovoce a zeleniny, ale vůbec žádné jídlo.

2.

Haše

Když jsem byl malý, byl jsem slaboučké nedochůdče, nikdo nevěděl, co se mnou, a tak mě asi v pěti letech poslali do dětské ozdravovny do Kynžvar-tu. V ozdravovně děti chodily na čerstvý vzduch, tam dostaly hlad a pak hezky jedly. Já ale hlad nedostával, tím jsem narušoval průběh ozdravo-vání, a proto mě tam asi moc rádi neměli.

Jednou v sobotu jsme byli celé odpoledne venku a těšili se, že večer, protože byla ta sobota, bude biograf. To se v jídelně srazily židličky k sobě do několika řad, za ně se srazily stoly, na těch mohli sedět ti největší kluci a mezi ně se posta-

vila promítačka, která promítala na plátno, co se věšelo na protější zeď. Jenže já zas nedostal hlad a k večeři byla haše.

Dělal jsem, co jsem mohl, ale haše mi z talíře vůbec neubývala. Všechny ostatní děti už dojedly a čekalo se jen na mne. Křečovitě jsem svíral lžíci, ale prostě mi to nešlo, haše mi kynula v puse. Spíš jsem se dusil, než jedl.

Děti začaly být neklidné, ale hlavní vychovatelka prohlásila, že dokud Třeštík nedojí, biograf nebude. Po nějaké době připustila, že už se mohou srovnat židličky do řad, ale Třeštík musí dojíst. Můj stoleček odšoupli před zeď s plátnem a vyrovnali židličky. Já se bál a zoufale snažil, ale haše bylo pořád stejně. Děti se posadily do řad na židličky, koukaly a pokřikovaly na mne. Pak se jedna vychovatelka posadila proti mně a říkala: „Já se teď chvíli nebudu koukat, ale až se zas podívám, budeš to mít sněžený!“ Nevím jak jí, ale mně bylo jasné, že to mít sněžené nebudu. Že to nejde, že je to nad moje síly, ať se bojím sebevíc. Nekoukala se asi třikrát a pak to vzdala.

Nakonec dala hlavní vychovatelka pokyn, ať se zhasne a začne promítat, ale mne nechali sedět u stolku před zdí. Stín mé hlavy zasahoval do obrazu filmu, protože jsem seděl příliš blízko a překážel.

Byl to naučný film, že se děti mají hodně mýt a nelézt do špíny. Chvilkami jsem se odvážil nejíst haši a kradmo se na film podívat. Měl jsem to perspektivně úplně zkreslené a dost rozmazané, ale pamatuju se na hromadu smetí, která byla skoro přes celé plátno, a nad ní létala taková jako čalounická péra s ošklivou a zlou hlavičkou, to byly bacily, a ty bacily se chystaly skočit na děti, které se nemyjí a lezou do špíny. Viděl jsem, jak bacily létají kolem stínu mé hlavy a chystají se na mne skočit. Nepamatuju si, jak to dopadlo, ale patrně mě nakonec nějak vysvobodili.

3.

TO TEDA KOUKÁM

Mám tady léků na měsíc, a jak se znám, vydrží mi nejmíň na dva, půl druhého kartonu cigaret, štípatko na nehty, dobíječky na všechno, osm jogurtů, spoustu pastelů a papírů a dobrou whisky a vůbec si nedovedu představit, že by se někdo mohl mít líp než já.

Když se někde srazí dvě lodě, představuju si, že je řídili nějakí zhulení Singapurci nebo někdo podobný, a je to v pohodě. Když ale ti zhulení Singapurci sestřelí americký válečný křižník, tak to duševně zvládám nějak těžko.

Strávil jsem večer na netu a pokoušel se vybrat nějaký audio systém na poslouchání hudby. Ono je už ale mezitím všechno tak technicky daleko, že vlastně nevím, co je na co a co z toho chci. Nebuď amatér, říkám si, s někým se porad', a napadl mě

kamarád, jeden z nejvíc profesionálních zvukařů, co znám. Napsal jsem mu, že mi nejde o peníze, ale hlavně o uživatelský komfort a že si na to našetřím. Hned jsem si pak ale uvědomil, že mi navrhne něco v ceně menšího slušně vybaveného auta. Jenže už jsem mu napsal.

Sotva lezu a není to jen tím počasím, ale proč bych měl sotva nelézt, když už jsem si kdysi svoje dávno nachodil, naběhal a naposiloval. Ať se teď zas potí jiné generace. V mém věku už byla půlka sedmi statečných mrtvá a ta druhá půlka se už určitě taky nikam nehonila.

Elegantní cesta k bohatšímu dekoltu: Push-Up podprsenka Brillant Brassiere. O dvě čísla větší? Není problém. S Double Push-Up Ultimate od Wonderbra!

Nedalo mi to a o tom pitomém „Kabinetu Koh-i-nooru“ jsem zjistil, že stojí sto deset tisíc, a že už si jeden koupil nějaký šejk pro dceru. Představuju si, jak asi do toho ta chudinka někde v poušti koukala.

Taková zvláštní bolest na prsou, to může být i infarkt i rakovina plic. Zatím nevím, čemu dávám přednost.

Kdysi jsme na Vyžlovce vůbec neměli svůj telefon, a když žena byla v Praze a něco mi chtěla, za-telefonovala sousedce, ta pro mne zašla, já šel k nim domů do kuchyně k telefonu a bylo. Dneska mi žena něco chce, já kouřím před domem, mobil marně zvoní v pokoji a vůbec se nedomluvíme. Nevím, jestli je v tom nějaký pokrok.

Psal jsem a říkal si, tak si bzuč, ty krávo, protože mi tu lítala sršeň. Pak jsem si vzpomněl, co s Bais udělala obyčejná vos, a probudil se ve mně mstitel. Teď už jen postavím všechno, co jsem přitom porazil, a budu zas v klidu psát.

Ten kamarád, profesionální zvukař, mi hned odpověděl: „Michale, opravdu ti nejde o peníze, ale o uživatelskej komfort?“ Nebude to tedy asi v ceně menšího slušně vybaveného auta, ale spíš v ceně většího slušně vybaveného auta. No vědět to můžu, tak jsem napsal, že jo.

Moje žena přijela na Vyžlovku. „Make Vyžlovka great again,“ řekla a začala uklízet ve skříních.

Ten kamarád, profesionální zvukař, se zase ozval. „Michale, tak dobře, já ti to napíšu: Zřídíš si účet na iTunes a od Toma si vezmeš repráček Bose. Má

dva, vím to, protože jeden jsem mu dal k narozeninám. Víc nepotřebuješ, všechno další by pro tebe byla jen zbytečná komplikace a snobárna.“ To teda koukám!

4.

A BYLO TO VYŘEŠENÝ

Dneska se prý někde na Liberecku trochu potloukl dvaosmdesátiletý(!) rogalista(!). To je něco tak úžasného, že se k tomu nesmí vůbec nic říkat.

Čtu, že kromě vegetariánů a veganů jsou teď ještě reduktariáni. Ti se ničeho nezříkají úplně, jenom to omezují. Tím já se řídím už dlouho. Připadá mi zbytečně přepjaté nejíst zeleninu vůbec, ale prostě ji redukuju na eticky únosné množství.

Aktuálně.cz: „Ryby vystavené znečištění ropou dělají nebezpečná rozhodnutí.“ Představuju si rybu, jak tak trochu rozpačitě vrtí těmi postran-

ními ploutvemi a pak si řekne: „Ále co,“ a udělá nějakou příšernou pitomost.

Kouříme se ženou na terase a mluvíme o jednom českým miliardáři, co teď nějak hodně vyvádí se ženskými.

„Myslí si, že může všechno,“ říká moje žena.

Chvíli ticho.

„Jenže on taky všechno může,“ říkám.

Chvíli ticho.

„Ale šťastnej zřejmě neskončí,“ říkám, abych dal věci morální rozměr.

Chvíli ticho.

„Ledaže by šťastnej skončil,“ říká moje žena.

Stvořil jsem teď velký pastel a koukám, že něco je na něm dost dobře a něco hodně špatně. Akorát že nevím, co je které.

Nesu k autu těžkou tašku, ale přitočila se ke mně dcera a vzala mi ji z ruky. Být rodinným stařečkem má své výhody. Jestlipak tomu šejkovi s Kabinetem taky dcerka nosí tašku?

K naprosté dokonalosti už chybí jen podprsenku doplnit kalhotkami. Máte radši klasiku, vyšší sed, nebo naopak brazilky či tanga? Chcete vytvořit

dokonalý dojem? Podprsenku doplňte kalhotkami Maia ve stejném odstínu.

Už jsem viděl spousty klasických obrazů, do kterých bylo vkreslené nějaké kompoziční schéma, třeba zlatého řezu nebo Fibonacciho spirály, které názorně ukazuje, jak dokonale prokomponované to ti staří mistři měli. Zajímavé taky je, že to můžete vkreslit do čehokoli, do jakékoli mazaniny nebo fleku na omítce, a ono vám to dokáže přibližně totéž.

Teď jsem si četl něco o metabolickém syndromu. Pěkné svinstvo to je, a jestli jsem to dobře pochopil, tak vzniká tím, že si člověk nechá změřit tlak, cholesterol, cukr a váhu současně. Já nestojím o nějaké zdravotní komplikace, tak si z opatrnosti radši nikdy nenechám změřit všechny ty čtyři věci současně.

Metr ani nepovolujte, ani neutahujte, měl by poprsí podpírat a obepínat tak akorát.

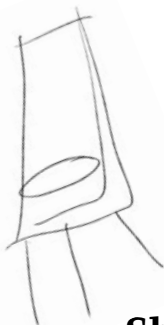
Kdybych měl talent Jacka Kerouaca, napsal bych román *Na jednom místě*. Byl by hodně autentický a nejspíš by se stal manifestem „byt generation“.

Poslechl jsem toho kamaráda, profesionálního zvukaře: žádná zpřeházená cédéčka a papundeklové přehrávače, ale nové paradigma! – iTunes a reproduktorek. Žádné dráty a na dvě kliknutí třeba Glenn Gould, šest a půl hodiny Beethovových sonát všehovšudy zhruba za cenu večere v pizzerii. Jsem čím dál uvytrženější.

Snažím se číst zprávy, abych světu líp rozuměl, jenže po některých zprávách mu rozumím mnohem míň: Ruská policie našla ve sběrně surovin v Čitě dvě vojenské jedenáctimetrové rakety S-200, jednu z nich s funkční náloží. Nikdo neví, jak se tam dostaly.

Uvařil jsem si kávu, ale byla nějaká hořká, nevím proč, nechtělo se mi ji pít, a tak jsem do ní vrazil loktem, vylil ji mezi věci na stole, a bylo to vyřešený.

5.

Sborový zpěv

Na vojně jsem se také skamarádil s jedním Slovákem, který krásně zpíval a zpíval často. Nezbylo mně než zpívat s ním. Naučil jsem se od něj kromě jiného dvě slovenské smutné balady *Ej, povedzte mojej materi, nech ma nečaká k večeri* a *V čiernej hore v bukovine, čierny havran vodu pije*. Harmonicky nebyly úplně jednoduché, byly krásné, ale aby vyzněly, musel se do toho člověk chvílemi hodně opřít takovými jako bolnými vzlyky.

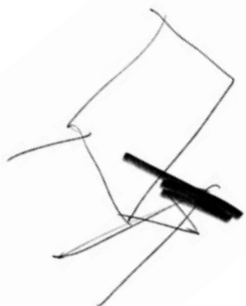
Později, v projektovém ústavu, se dost často popíjelo, a tedy i hodně zpívalo a já tam měl s těmi baladami úspěch. Tak veliký, že mě kolega pře-

mluvil, abych šel na konkurz do jednoho smíšeného pěveckého sboru. Tedy jsem šel.

Jenže už cestou v tramvaji jsem si uvědomil, že mi jednak chybí uvolněnost společenského večírku, jednak nejsem rozezpíváný. Dostal jsem strach, jít někam na panáka jsem se styděl, ale aspoň jsem se zavřel v telefonní budce a rozezpíval se v ní. Udivené pohledy lidí, co šli okolo, jsem vydržel a potom s trémou nastoupil na konkurz. Různé intonační zkoušky jsem nějak zvládl, pak přidal obě balady, oni mě vzali a já asi tak tři následující roky prožil v nepřetržité hrůze.

Když jsme zpívali na koncertě, festivalu nebo soutěži, byl jsem klidný a docela si to užíval, protože když jsem okolo sebe slyšel ostatní hlasy, byl jsem si jistý, zazpíval kde co a snad i docela slušně. Ale nesmírně těžce jsem snášel zkoušky. Když nám to trochu nešlo, sbormistr nás zkoušel po dvou, nebo dokonce po jednom. Zazpívat něco sám před zhruba čtyřiceti lidmi, z nichž víc než polovina byly hezké holky, to pro mne byla zátěž k neunesení. Okamžitě jsem ztrácel jistotu, chyběl mi vzduch a byl jsem ochoten i zapomínat slova. Očistec. Utěšoval jsem se, že to povolí, že si zvyknu, že si to přestanu brát, ale nepovolilo to. Po třech letech jsem to tedy vzdal.

6.

Violoncello

Jsem synem klavíristy, ale klavírní hře jsem byl vyučován jen tak dlouho, než se bezpečně poznalo, že to nemá smysl. O jiném nástroji jsem nikdy neuvažoval, i když jsem samozřejmě věděl, že některé děti chodí do houslí.

Až jednou jsme byli zase se ženou na komorním koncertu v Rudolfinu. Seděli jsme v první řadě na balkoně, kvarteto měli před sebou jako na dlani a mně se najednou z toho kvarteta vyloupl jediný hráč. Ostatní jako by se zamžili a ten hráč naopak ostře vystoupil a já neviděl nic jiného než jeho. Jeho držení těla bylo důstojné, s nástrojem

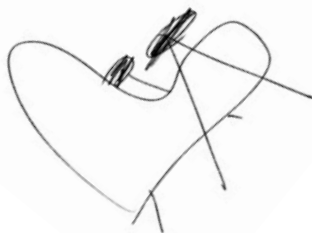
tvořil jeden krásný celek. A ten sametový zvuk. Cítil jsem úplně mystické osvícení, protože jsem si uvědomil, že jsem vlastně celý život duší violoncellista.

Hned druhý den jsem začal violoncello shánět. Než jsem ho koupil v hudebních nástrojích na Jungmannově náměstí, naštěstí mi kolegyně dala kontakt na cellistu FOK, který mi nové cello rozmluvil. Pomohl mi sehnat, rekonstruovat a restaurovat staré, vyzkoušel, jestli jsem dostatečně muzikální, a pak se stal mým profesorem. Jezdil jsem k němu dvakrát týdně, doma pilně cvičil, nakoupil jsem desky všech cellových koncertů a nic jiného neposlouchal.

Bydleli jsme tehdy u rodičů mé ženy a tchán často nebýval doma. Abych svoji ženu nerušil, chodil jsem cvičit k němu do pokoje. Těšil jsem se, až budu hrát Dvořákův koncert nebo nějaká Bachova preludia, ale musel jsem zatím cvičit jen ta nekonečná cvičení o dvou tónech, kdy se ještě mezi nimi musí pomalu počítat do čtyř. Možná že bych se po několika letech opravdu naučil trochu hrát, že bych si po několika letech i zkusil nějakou jednodušší skutečnou skladbu, kdybych si ale jednou nedal přestávku, nelehl si na tchánův gauč, neobrátil se na bok a nekoukal do jeho knihovny. Kdybych očima

neklouzal po hřbetech knih a kdyby se mezi těmi stovkami knih moje oči nezastavily zrovna na jediné, nenápadné, uzoučké brožurce: Úvod do filatelie.

7.

Filatelie

Tak jsem samozřejmě začal sbírat známky, respektive známku, Muchovy Hradčany, a to jenom stříhané, tedy nezoubkované. Stříhané se používaly dřív, než si československá pošta pořídila zoubkovací stroje. Je to téma dost široké na to, aby stačilo na hezkou sbírku. Hradčany se používaly hlavně jako výplatní známky, ale i s přetiskem jako známky letecké, s přetiskem SO 1920 nebo s přetiskem doplatním. Měly různé barevné odchylky, meziarší, chybotisky, retuše a podobně. Je to hezká známka, secesní luneta z lipového listí a skrz ni průhled na Malou

Stranu se svatým Mikulášem a nad tím panoráma Hradčan.

Ve filatelistickém časopise jsem narazil na spor o slunci, které na té známce Mucha nakreslil nad Svatého Víta. Odjakživa se mělo za to, že vychází, ale někdo tenhle výklad napadl s tím, že v těch místech slunce vycházet nemůže, že tam zapadá. Obojí byl stejný nesmysl. Napsal jsem tedy článek, ve kterém jsem doložil, že tam slunce nemůže ani vycházet, ani zapadat, že to není realita, ale symbol. O symbolech jsem tehdy zrovna hodně četl, protože mě zajímala sémantika. Článek v časopise otiskli, později byl několikrát citovaný, a to moje publikační ambice povzbudilo. Už delší dobu jsem totiž přemýšlel o pohledu na filatelii právě skrze nástroje a terminologii sémantiky. Dal jsem se do toho.

Krok po kroku jsem analyzoval celý poštovní provoz podle toho, jak se projevoval na celině, tedy na celé obálce se známkami, adresami, nálepkami a razítky, ale třeba i s různými rukopisnými přípisy pošty a pošťáků. Je to úžasně pestrá paleta různých znaků, symbolů, ikonů a indexů, jak je sémantika popisuje. Přišlo mi, že principem toho všeho nejsou jednotlivé známky nebo obálky, ale komunikace. Začal jsem tedy psát studii, kterou jsem nazval *Poštovní provoz jako komuni-*

kace. To téma se úplně volně kolébalo mezi filatelii a sémantikou a to pro mne bylo nesmírně vzrušující. Pak mi přišlo zase nějaké další číslo filatelistického časopisu a tam jsem si přečetl, že někde v Lipsku nebo kde někdo obhájil docentskou práci z oboru filatelie s názvem *Poštovní provoz jako komunikace*. Být tím druhým, to se mi v životě stalo víckrát, ale tenhle případ jsem snášel obzvlášť bolestně. Cítil jsem v sobě nespravedlivé prázdno.

8.

ÚPLNĚ JINÝ ŽIVOTNÍ POCIT

„Tak co ses dozvěděla ve zprávách?“

„Korea zlobí.“

„A dál?“ ptám se.

Moje žena posmutněla. „A pak jsem úplně usnula při výčtu úspěchů Báry Špotákové. To si chudinka nezaslouží.“

Zvýšený pas perfektně upraví nedostatky: klasické kalhotky Louise. Tankiny Beach Black s kosticemi spolehlivě zakryjí břicho. Jednodílné plavky Sky bez kostic opticky rozdělí postavu. Košilové šaty David Beachwear z kolekce Kerala ochrání před sluncem i zvědavými pohledy.

Osmnáct a půl hodiny Chopina zhruba za dvě večere v pizzerii, a to ho hrají největší světoví frajeři. Já už ničemu nerozumím.

Čtu zas něco o královnách krásy a přemýšlím, k čemu je fyzická atraktivita vlastně dobrá. Tedy bezpochyby k získání životního partnera. Taky je dobrá k získání druhého životního partnera. Určitě se hodí i při získání třetího životního partnera, ale pak už je asi lepší být tlustá, ale veselá.

V popředí činka, za ní chlap, hlava bezvládně položená na stole, titulek „Příznaky poklesu testosteronu“. Uklidnilo mě, že já s poklesem testosteronu zřejmě nemám problém, protože mně se tady žádná činka neváří a válet nikdy nebude.

Přišel mi poštou balíček, žena mi ho teď přivezla. Krásné staré pastely vydražené na eBay. Je to pro mne asi jako pro jiného dobré horské kolo.

„Jen tak, mějte se fajn, Štěpán.“

Se Štěpánem se znám jenom z Fejsbuku, nikdy jsme se neviděli. Je to voják, asi dost drsný chlápek, mise v Lógaru a podobně, a on mi na eBay koupí do sbírky staré pastely. Jsem z toho dojatý, že se mi třese hlas.

Existuje nejspíš nějaká příručka, ve které se vysvětluje, jak správně manažersky sjednávat schůzku. Patrně tam stojí něco jako: „Chcete-li si udržet iniciativu v určování termínů, navrhněte

protistraně vždy dva: jeden hodně obecný a jeden hodně přesný.“ A lidi ten návod asi čtou, protože už několik jich to na mne zkoušelo. Dneska zase: „Mohli bychom se sejít buď příští pondělí, nebo ve středu v 16.30.“ Nedalo mi to a řekl jsem, že souhlasím, že jsme tedy domluvení na nějaký pátek před polednem. Jak se protistrana tvářila, nevím, ale chvíli bylo ticho.

Včera jsem z nepozornosti snědl naprosto dietní večeři, samou zeleninu, a výsledky se hned dostavily. Tak vysoký cukr jako dneska ráno jsem už dlouho neměl. Budu si na to muset dávat víc pozor.

Čtu, že za devět tisíc bych mohl jít na kávu s Bárou Nesvadbovou. Vůbec o tom neuvažuju, protože při tom, jaký jsem introvert, by mi musela dát mnohem víc.

Chystal jsem se projevit svoji hlubokou moudrost a napsat status o tom, jak zruďné je, když se nějaké žluté šest let staré ferrari prodává za 100 milionů, a pak si najednou uvědomím, že u obrazů mi to připadá úplně normální a že v tom vlastně není žádný rozdíl. Ale vůbec žádný. To je pro mne velká komplikace, protože teď budu muset některé své názory úplně předělávat.

Píší: Britská modelka respektuje každé své kilo...
Dobrý nápad, říkám si, a začal jsem respektovat
každý mmol svého cholesterolu. A opravdu, je to
úplně jiný životní pocit.

9.

PŮSOBÍM NEPŘIROZENĚ

Vstane, vesele zašvitoří a jede nakoupit do krámu. Vráť se, zašvitoří, udělá snídani a pak jde s Elou pro objednané kuřecí řízky. Vráť se, jde s Bais a Elou na procházku do lesa, pak odjede na velký nákup do Kostelce. Vráť se se čtyřmi taškami, zašvitoří, uvaří oběd a odejde s Elou na plovárnu. Vráť se, dáme si spolu cigaretu a chce jít s Elou a Bais na procházku, jenže malá Ela nechce. „Tak pojd' zatím udělat ty poličky do kuchyně, půjdu s ní až později,“ řekne moje žena. Celý den je velké vedro a dusno.

Čtu, že se objevil nový fenomén – přetížení senioři, tak dávám pozor, aby mi sem žádný takový

nevlez. To musí být něco hrozného, protože on úplně stačí přetížený mladý.

Toho Chopina jsem dneska doposlouchal. Dohromady to bylo osmnáct a půl hodiny! Mám pocit, že nějakou tu polonézu už bych taky spíchnul.

Nikde nikdo, tak jsem vylezl na slunce a hned vidím, že se ještě musím vyjádřit k tomu multikulturalismu. Tak tedy jestli by někdo u nás měl nosit burkiny, tak to jsou chlápci mého věku.

Takový intimní problém. Jsou mi tu pohodlné jedny sandále, jenže teď večer na terase už mi je zima na nohy a já bych si do nich chtěl vzít ponožky. Říkám si ale, tyvole, někdo tě práskne, a seš na Fejsbuku vodkecanej. Tak se asi nastydnu.

Formující italské plavky Miradonna – štíhlejší na počkání.

Teď jsem si přečetl, čím se vyznačuje demisexuál. Možná že pro ženy to je příléhavé, ale pro muže bych navrhoval spíš termín dejmisexuál.

Kdosi mně milý mě překvapil obdivem k podle mne blbým obrazům. Uvědomil jsem si ale, že

obdiv k podle mne blbým obrazům je vlastně už projev dost vysoké kulturnosti. Mnohokrát vyšší, než je dnešní kulturní standard, kterým je lhostejnost k jakýmkoli obrazům.

Něco vymýšlím, pracně jsem došel ke dvěma docela dobrým řešením a začínám znovu. Ono když jsou dvě docela dobrá řešení, tak je všechno blbě, protože opravdu dobré řešení čehokoli je vždycky jenom jedno. Podle toho se taky pozná.

Protože je zataženo tím směrem a trochu pohřmívalo, vysvětluju Bais, že teta kdysi říkávala, že když přijde bouřka od Prokopa, bývá to boží dopuštění. Ale než jsem to dořekl, zahřmělo pořádně, Bais vlítla do mé postele a nedá si vysvětlit, že jsem na barák nechal udělat hromosvod a že to saténové povlečení nebylo myšlené pro ni.

Připadá mi zajímavé pozorovat, jak s postupujícím věkem ze mne vyprchává mladická nerozvážnost a zvolna a nenápadně ji nahrazuje stařecká nerozvážnost.

To se může stát jenom mně. Přečetl jsem si pozorně článek, který podrobně vysvětluje rozdíl mezi

kebabem a gyrosem, a vyšlo mi z toho, že kebab a gyros je totéž.

Čekal jsem na svoji ženu před pizzerií, kolem šla rodina, malinké dítě se na mne podívalo a o kus dál, ale já to slyšel, povídá: „Pán je divnej.“ Já mu rozumím. Jsem čistě interiérový typ a na volném prostranství působím nepřírozně.

10.

Jiří Lester

V půlce čtvrté třídy základní školy jsem přecházel z jedné školy do jiné, tedy od známých spolužáků mezi neznámé. Byla to těžká situace, ale já se ji snažil zvládat. Okukoval jsem nové spolužáky a oni okukovali mne. Po několika dnech jsem cítil, že se kolem mne uzavírá kruh a že nadchází hodina rozhodnutí. Stál jsem uprostřed. Všichni mě pozorovali.

„Umíš se prát?“ zeptal se jeden kluk.

Věděl jsem, že to je nejdůležitější chvíle mé základní školní docházky, že tou odpovědí nadlouho definuju svoje místo ve skupině.

„Umím,“ odpověděl jsem.